
Vůně pouštní růže

O několik hodin později ležela Fanny zcela vyčerpaná a zároveň naprosto bdělá ve své posteli. Marta s Grace ji umyly a uvařily jí polévku. Kromě toho jí připravily čaj z listů z Johnova váčku. Fanny chovala v náručí svou překrásnou dcerušku a horečně přemýšlela.

Musí být začarovaná. Zdálo se jí, že se jí narodí barevná dcera, a ona tady skutečně leží. Fanny si ten malý zázrak prohlížela ve světle svíce.

Proč nevypadá její dcera jako Ludvík, proč nemá bílou kůži? Johna přece políbila až tehdy, kdy už byla těhotná, ale jinak se žádné nevěry nedopustila.

Musela neustále myslet na to, co udělá Ludvík, až tu namísto syna najde tuto černou dceru.

Teď si přála, aby masy vody padaly z nebe bez přestání, aby zaplavily všechna vyschlá říční koryta, a jejího muže tak co nejdéle zdržely.

Dcerka ze spánku zavrňela.

„Nepřipustím, aby ti někdo ublížil,“ šeptala Fanny, „a nikdy tě neopustím.“

Musí si s Ludvíkem promluvit, požádat ho o rozvod, přimět ho, aby napsal soudci dopis se žádostí o anulování jejich manželství. Poprosí ho o peníze na cestu domů. Kdyby se zdráhal jí je dát, pohrozí mu, že soudce poví lidem ve Windhuku, jaký je lakomec. Vezme si ty peníze a pokusí se uživit jako učitelka.

Kajumba jí přinesla čaj a starostlivě si Fanny prohlížela.

„Co se děje?“

„Zach říká, že Pierre musel Ludvíkovi slíbit, že se za ním rozjede, jakmile nastoupí porodní bolesti. Je pryč.“

Fanny okamžitě přešla všechna únavy. Opatrně vstala a pokusila se s malou v náručí ujít pár kroků. Avšak bolesti v klíně byly tak prudké, že se nedokázala udržet na nohou. Znovu si lehla a přitiskla dcerušku k sobě.

„Jak dlouho už neprší?“

„Od západu slunce.“

„A jak dlouho to už je?“

Kajumba pokrčila rameny a přešla k oknu. „Vidím už *Indonsakusu*, ale *Ikhwezi* ještě nevyšla.“

Indonsakusa, hvězda, která přitahuje svítání, pomyslela si Fanny. John, ten jí pomůže! Podívala se na svoji dceru. Najednou ji jako blesk zasáhlo poznání: John se bude cítit stejně oklamán jako Ludvík. Bude se domnívat, že se jí zalíbil ještě nějaký jiný černoch. Rty se jí zkřivily v hořkém úsměvu.

Ani Ludvík, ani John to dítě nepřijmou. Musí být opravdu začarovaná, protože jak jinak se mohlo stát, že její dítě nemá stejnou barvu kůže jako ona a Ludvík? Nikdo jí neuvěří, že Ludvíkovi zachovala věrnost, nikdo. Vždyť i Marta s Grace na sebe výmluvně pohlédly, když dítě poprvé spatřily. Tělo jí zaplavila vlna zoufalství, mnohem horší než bolest, kterou právě přestála. S bolestí je možné bojovat, ale zoufalství je člověk vydán napospas.

„Ach, už vidím *Ikhwezi*,“ ozvala se Kajumba od okna a přerušila Fannyiny úvahy.

Jestli už je vidět Venuše, za chvíli se rozední. Kdyby jen věděla, kolik času jí ještě zbývá, než se vrátí Ludvík.

Znovu se pokusila vstát, tentokrát se jí podařilo udělat dva kroky a pak by byla spadla, kdyby ji Kajumba nezachytila.

„Musíte si odpočinout, to říkala i Marta.“

Fanny si zase lehla na lůžko a vdechovala vůni své dcerky. Marta má pravdu, musí si odpočinout a vyspat se, nic jiného dělat nemůže. Avšak vyčerpané a unavené bylo jen její tělo, duši měla bdělou a rozjitřenou. Musí co nejrychleji nabýt sílu, jinak se Ludvíkovi nebude moci postavit. Ze starého zvyku se dotkla svých korálků. Možná měl John pravdu a za všechno můžou tyhle perly, za celý její prokletý život. Drobný uzlíček u jejích prsou ze spánku zamlaskal. Fanny pohlédla na svoji dcerušku a potřásla hlavou nad svojí ignorancí. Jak by mohlo to nejkrásnější, co ve svém životě kdy viděla, být proklete? Nesmysl. Je přetažená a musí se už konečně vyspat.

Fanny zavřela oči, pevně k sobě přitiskla svoji dceru a soustředila se jen na její dech.

Musela usnout, protože se s trhnutím probudila, když někdo zabušil na dveře. Venku svítilo slunce a bylo horko.

„Jděte mi z cesty, vy pitomé Hotentotky, co si to dovoluujete!“ Fanny slyšela, jak Marta hlasitě vykřikla. Pak se dveře rozlétly a dovnitř vpadl Ludvík, svůj bílý oblek smáčený potem a zastříkaný blátem. „Co se to tu k čertu

děje? Ukaž mi okamžitě našeho syna. Pádil jsem sem jako o život, abych mohl být s tebou, a když sem konečně dorazím, nechťjí mě ty ženské vpustit dovnitř. Je dítě snad nemocné? Či znetvořené?“

Spatřil uzlíček ve Fannyině náruči, vytrhl jí jej a pozvedl.

„Co je to za parchanta? Kde je můj syn?“

Z Ludvíkova obličejce zmizela všechna barva. Šokovaně zíral na Fanny.

„To je tvoje dcera.“ Snažila se, aby to znělo pevně a sebejistě, přestože se třásla strachy.

„Ty... ty se opovažuješ!“ Ludvík mrskl uzlíkem zpátky na postel, odkud se skutálel na podlahu. Vrhł se na Fanny, která vykřikla zděšením a snažila se dítě zvednout. Uhodil ji do obličejce, chytil ji za vlasy a vytáhl z postele, pak jí mrštil o zem a začal do ní kopat a tlouct ji pěsti. „To si ke mně nedovoluj! Ty čarodějnice! Děvko, prokletá děvko, klid se pryč z mého domu, tady není místo pro cizoložnice, pro prznitelky rasy!“ Každé slovo stvrdil dalším úderem své pěsti či kopancem svými těžkými koženými holínkami.

Fanny se plazila po zemi a hledala svoji dceru, ale Ludvík si ji zase přitáhl k sobě a vytrhl jí přitom chomáč vlasů. Fanny cítila bolest, ale něco v jejím těle ji pudilo, aby se před Ludvíkem neschoulila v sebeobraně, ale hledala dál svoje dítě, které před ním musí ochránit. Kde jen je, kde, kde, kde? Proč nepláče? Nebylo slyšet ani jedině zakňourání. Zabil snad Ludvík její dcerušku? Dovnitř vpadla Kajumba a chtěla Ludvíka zarazit, ten ji však uhodil pěsti do obličejce tak tvrdě, že padla v bezvědomí k zemi. Fanny využila toho okamžiku, aby v slzách dál pátrala po své dceři. Viděla, jak Kajumbě teče z nosu krev, ale nemohla jí pomoci, nejprve musela zachránit svoje dítě.

„Zabiju tě, ty děvko. Ale nejprve zabiju toho tvého parchanta.“

Ludvík zvedl Fanny ze země, mrštil s ní na postel a pak klesl na kolena, aby se podíval po děcku.

Fanny využila příležitosti a kopla ho bosou nohou do obličejce, ale nebyl to dobrý nápad, měla příliš málo síly. Ludvík se jízlivě zachechtal a kousl jí do nohy jako zuřivý pes. Ta bolest se natolik lišila od všech ostatních, které kdy zažila, že se pronikavě rozkřičela. Musí ho zastavit, než je obě zabije. Rozhlédla se po pokoji, ale jedinou vhodnou zbraní byla porcelánová konvice. Musí se k ní dostat. Lomcovala jí zuřivost, Ludvík nad ní nesmí zvíťazít. Sotva popadala dech, jak se jí prudce zvedala hrud'. Ludvík si odplivl, protože měl plnou pusou její krve, znovu si odplivl na důkaz svého pohrdání a jednou rukou si utřel ústa, a tím na okamžik pustil Fanny ze svého sevření. Vyškubla se mu, otočila se, uchopila porcelánovou konvici a z posledních

sil ho s ní uhodila do obličeje. Viděla, jak široce rozevřel své modré oči, když se konvice roztříštila na jeho hlavě. Pak se složil k zemi jako podřátý strom.

Fanny nedbala na to, že jí krev z ran na hlavě stéká do očí, vrhla se k zemi a hmatala kolem sebe. Konečně ji našla! Její dceruška se odkutálela až ke stěně. Rychle ji uchopila a vymotala z plen, aby zjistila, zda není zraněná. Děťátko otevřelo oči a dalo se do pláče. Fanny s úlevou přitiskla dcerku k hrudi.

Strhla z postele prostěradlo, omotala si je kolem sebe a s námahou vyšla z pokoje. Poručila Zachovi, aby zapráhl koně do vozu a zabalil jí něco jídla a pití.

Marta s Grace se daly do pláče, když ji uviděly, ale na to teď nebyl čas. Fanny cítila, že ji brzy opustí síly. Mezi nohama jí prosakovala krev a chodidlo ji nesnesitelně bolelo, ale musela co nejrychleji pryč, jestli chtěla zachránit život sobě a své dceři.

Marta jí dala váček s bylinami od Johna, Grace jí podala vak s vodou, ale zrovna když jí Zach chtěl donést biltong, objevil se náhle Pierre. Ptal se, kde je Ludvík a co se to tu děje. Zach mu řekl, že Ludvík běžel ke chlěvu jehňat, a hned se tam spolu s Pierrem vydal. Nechal ho vejít dovnitř, zavřel za ním dveře a zajistil je petlicí. Pak se rozběhl zase zpátky.

„Kam chcete jet?“ ptal se Fanny zadýchaně.

„Ještě nevím,“ koktala, „ale musím rychle pryč.“

„Pojedu s vámi.“ Marta se chystala vyšplhat na vůz.

„Já taky,“ přidala se Grace.

„A já taky,“ připojil se i Zach.

Fanny rozhodně zavrtěla hlavou. „To nejde. Když odtud utečete, jen se zbytečně vystavíte nebezpečí. Ludvík by vás určitě našel a jeho pomsta by byla strašná. Musíte zůstat tady.“

„Sama jet nemůžeš,“ naléhala Marta. „Zemřeš. Potřebuješ pomoc.“

„Nejvíce pro mě uděláte, když zabráníte Ludvíkovi a Pierrovi, aby mě pronásledovali. Postarejte se, abych měla dostatečný náskok. Čím větší, tím lepší. A přejte mi štěstí! A mému muži povězte, že mu koně i vůz vrátím.“

„Nemůžete takhle odjet!“ Kajumba, sama ještě celá od krve, vyběhla z domu a podávala Fanny ranec s oblečením na dítě a její blůzu a sukni.

Fanny se na sebe podívala. Měla na sobě jen noční košili zmazanou od krve. Vypadala příšerně, ale neměla čas se upravit. „Hoď to na vůz! Po-

třebuji ještě nějakou zbraň, ale můj revolver je v ložnici. Zachu, napadá tě něco?“

„Pierre nechal v kuchyni svoji pušku, když se posadil k jídlu.“ Fanny na Zacha kývla a ten hned pelášil do kuchyně. Fanny s úlevou zabalila dcerku do prostěradla a položila na vůz. To už se vrátil Zach a podal jí pušku, zatímco Marta ještě rychle hodila na vůz přikrývku. „Děkuji!“ zvolala Fanny, aniž se otočila, a švihla koně bičem. Jen co nejrychleji pryč odtud.